

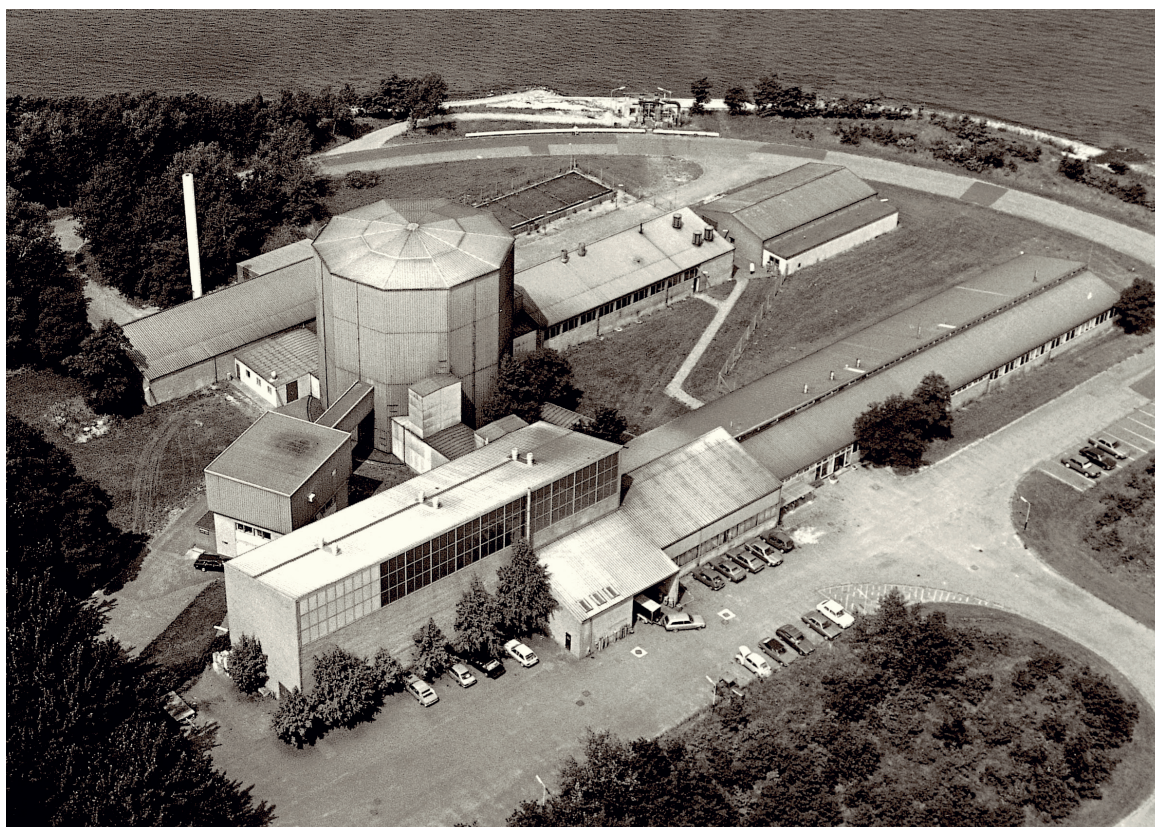
Resultatet af vores anstrengelser var sammenfattet i et notat som blev forelagt AEK og derpå lagt til grund for de forhandlinger med UKAEA, som blandt andet resulterede i købet af den tredje forsøgsreaktor DR3, som det engelske firma Head Wrightson fik ordre på at levere og som skulle vise sig ganske afgørende for Risøs videre forskning.

I maj 1989 blev der i Niels Bohr Auditoriet på Risø afholdt et symposium til ære for Otto, og i den anledning sendte jeg ham en kopi af det notat, han og jeg havde strikket sammen hin dag i AEK, og som havde hjulpet Bohr med at overbevise tøvende AEK-medlemmer om det rigtige i, til reaktor DR3 at vælge den engelskbyggede PLUTO, som var en tungtvandsmodereret højfluksreaktor. For at få notatet med i denne fortælling, har jeg ledt efter det og heldigvis konstateret, at notatets indhold var skrevet ind på rette sted i AEKs årsberetning for året 1957/58 (boks. s. 92).

I AEKs efterfølgende årsberetninger redegøres bl.a. for driften af Risøs forsøgsreaktorer, og deraf fremgår i hvor høj grad DR3 kom til at spille en helt central rolle i Risøs arbejdsprogram.

Under et besøg i 2011 på H.C. Ørsted Institutet på Nørre Allé traf jeg ved et tilfælde en fransk fysiker, som havde været gæsteforsker ved DR3 i en periode i 1970'erne, hvor DR3 havde været en af Europas bedste reaktorer også til hans formål. Det havde bl.a. vist sig, at den omstændighed, at forsøgskanalerne forløb tangentielt, og ikke vinkelret på reaktorkernen, var særlig gunstig for hans formål, idet den gjorde, at neutronerne af den årsag var relativt langsommere, og at den uønskede gammastråling var minimeret.

Det er nu godt 50 år siden DR3 blev taget i brug og 10 år siden, at den blev taget ud af drift. I dag er den en del af det radioaktive affald, hvis opbevaring volder en del hovedbrud.

Luftfoto af DR3 fra 1970'erne.